

и слѣдствие това открили кои сж разбойниците. Качихме се въ файтона и се опростихме съ семейството на бай Василя. Тѣ бѣха убѣдени, че слѣдъ нѣколку дена пакъ ще имъ бждемъ на гости. Пристигнахме вечерта въ Плуещъ. Останахъ да ношувамъ въ кѣщата на Гица. На другата утрѣна отидохъ въ кѣщата на Райчо Поповичъ ¹⁾. Намѣрихъ тамъ и съгражданина си Сава Авджиевъ, който току що бѣ пристигналъ отъ Сливенъ. Говорихме, че въ България работитѣ отивали добрѣ. Твърдѣ много хвалеше родния ни градъ. Казваше, че войводитѣ Стоилъ и Георги Икономовъ, отдавна били тамъ и се занимавали съ приготовления по повдигането на въстание. Слѣдъ една седмица дѣдо Желю ме повика въ Браила. И така азъ бѣхъ вече на пътъ за Браила. Водихъ съ себе си десетина момчета и на 25 мартъ 1876 год., въ четвъртъкъ вечерта, на »Благовѣщение« бѣхме въ Браила. Сжщия тоя день, Никола Странжата бѣше погребанъ. Въ послѣдната минута горкия съжелявалъ дѣто не доживѣлъ да чуе първата пушка задъ Дунава. Настанихъ се заедно съ момчетата при гостиничаря Иванчо Трѣвналията въ улица Леписканска. Тамъ намѣрихме Юрданиката Тодоровъ ²⁾, който, може би за првъ пътъ отъ живота си, се показа така щедръ, шото слѣдъ като ни разбра що за хора сме, покани ни на вечеря у дома си. Той направи разпореждане да се приготви добро ѣдение. Когато бѣхме вече на трапезата, прѣдъ насъ стояха вкусни гозби, грижливо приготвени. Вечеряхме всички заедно съ домашнитѣ му. За менъ това бѣше чудно. Азъ го добрѣ познавахъ отъ порано и бѣхъ убѣденъ, че той е страшенъ поклонникъ на златото. А тамъ, тамъ за оная разкошна вечеря бѣ изразходвано сума, която трѣбваше да бжде значителна за него! Нъ, кой знай? Помислихъ си най-послѣ, че всичко на свѣта подлѣжи на измѣнение и,

¹⁾ Родомъ отъ Габрово и членъ отъ комитета.

²⁾ Родомъ отъ Сливенъ.